

Kobesová Barbora: *Postoje žáků k estetické výchově na základní škole s rozšířenou estetickou výchovou. Bakalářská práce – posudek oponenta*

Autorka věnuje bakalářskou práci výzkumu v jedné základní škole, se kterou měla „vlastní zkušenost“ (s. 25). Ke spolupráci získala jednu třídu 4. ročníku a její učitele. K výzkumu použila etnografickou metodu.

Autorku zaujaly rozdíly ve vztahu žáků k povinným vyučovacím předmětům a k předmětům rozšířené estetické výchovy; a rovněž rozdíly mezi žáky se specializací hudební a taneční. Zamýšlí se též nad možnými příčinami těchto rozdílů.

Při srovnání vztahu k předmětům povinným a k předmětům rozšířené estetické výchovy autorka zjistila, že v dané třídě jsou předměty rozšířené estetické výchovy považované: za méně důležité z hlediska kariéry, za dobrovolný koníček, za formu zábavy. Předměty povinné jsou tedy vnímané jako práce (vs. zábava); zároveň však jako hlavní úkol žáků, se kterým se identifikují a který jim slouží jako kritérium sebehodnocení. Ve třídě pak panuje poměrně vyhrcovaná hierarchizace v ne/oblíbenosti dle ne/úspěšnosti v plnění školních povinností. (viz kapitola 9.1 Koníček) Tedy klima odlišné od běžných představ o základních školách kopírujících klima na konzervatořích.

Při srovnání žáků se specializací hudební a taneční autorka zjistila, že vztah žáků k hudební specializaci je ambivalentní, částečně podobný vztahu k povinným předmětům – včetně hodnocení ve skupině.

Když se autorka zamýšlí nad příčinami těchto rozdílů, nalézá je jednak v tzv. diskursu, který vede MŠMT v RVP, škola v ŠVP a jednotliví učitelé v každodenních komentářích ke školnímu životu. Jednak v praxi výuky, v rozdílném zacházení s prostorem, počtem žáků, aktivitami v hodině a klasifikací.

Zvláště ocenit lze pak autorčinu schopnost relativizace daných zobecňujících závěrů identifikací podstatné role konkrétních pedagogů a její citlivost pro to, že žáci mají tendenci zaměřovat vztah k předmětu se vztahem ke konkrétnímu pedagogovi a jeho přístupu k výuce.

Politování lze vyslovit k tomu, že si autorka nevyhledala v odborné literatuře nějaký „koncept“ k výše zmíněným rozdílům v přístupu k výuce u konkrétních učitelů. Třeba i místo energie vynaložené na koncept „postoj“ (s. 10-11), jehož vtíp rozlišení kognitivní, emocionální a konativní dimenze nevyužívá ani v interpretaci dat, ani v diskusi.

U formální stránky lze politovat snad jen nedostatek péle při vyhledávání literárních pramenů; vedoucí ke zbytečným odkazům „z druhé ruky“ – typu „Fishbein a Ajzen (1975, cit. dle Hayes, 2021, s. 95)“. Nebo nepozornost při abecedním zařazení díla M. Pastorové v Seznamu použitých informačních zdrojů.

V souhrnu soudím, že autorka splnila základní požadavky na bakalářskou práci a že její práci mohu doporučit k obhajobě.